

[Falk Hansen.]

Når de konservative med deres tidligere så frisindede justitsminister i spidsen har lagt sig på den linje, kan man ikke lade være med at spørge om, hvad der i den forbindelse vejer tungest: erkendelsen af, at det nok af hensyn til vælgerne er nødvendigt at finde en anden placering i nogle af de spørgsmål, hvor hr. Thestrup åbenbart gik videre, end han egentlig havde dækning for, eller et oprigtigt ønske om at medvirke til en retfærdig ordning af et dybt alvorligt menneskeligt problem, som under alle omstændigheder eksisterer, og som dette folketings er forpligtet til at medvirke til en løsning af. Desværre kan jeg ikke helt frigøre mig for opfattelsen af, at det første vejer tungere end det sidste.

Jeg kan i den forbindelse minde om den tale, hr. Henry Christensen fra venstre holdt her i tinget den 11. marts 1970, da det socialdemokratiske medlem hr. Johan Nielsen havde meddelt, at han ville arbejde for at få sendt hr. Thestrups lovforslag til folkeafstemning — den findes i Folketingsstidende for 1969-70 sp. 4175-4177. Jeg citerer:

„Min opfattelse af bestemmelsen er den, at hvis man skriver under på en begæring om at sende et forslag, der er vedtaget her, til folkeafstemning, så kan det kun fortolkes og opfattes som en opfordring til at få det forslag forkastet. Dette er en naturlig reaktion for medlemmer, der vil være klart imod et forslag;“
 Og senere i den samme tale hedder det:

„Vi har et system, der bygger på det repræsentative demokrati, hvor folketingsmedlemmer i overensstemmelse med grundloven må tage deres ansvar, og hvis de tager et ansvar og tager et positivt standpunkt, må de vedstå dette ansvar. Reglen om folkeafstemning er en mindretalsbeskyttelse, som de, der stemmer imod, må overveje om de finder det rigtigt og rimeligt at anvende i den givne situation.“

Jeg tilslutter mig gerne hr. Henry Christensens opfattelse af folkeafstemningsinstitutionen, som de konservative jo i øvrigt har været stærke fødselshjælpere til, men netop derfor har jeg meget svært ved at se linjen og konsekvensen i de konservatives indstilling. Hr. Thestrup har ansvaret for en lov, som i praksis giver en tilladelsesprocent

med hensyn til svangerskabsafbrydelse, der svinger mellem 90 og 100 og flere steder betydelig nærmere det sidste end det første. Men nu forstår jeg, at hele den konservative folketingsgruppe efter et hastigt besøg på frisindets overdrev vil efterlade de tiloversblevne få procent uden rimelig mulighed for at få løst deres problem.

Hvis man i det konservative parti er begyndt at nære etiske skrøbler, som hr. Ninn-Hansen gav udtryk for på partiets repræsentantskabsmøde, forstår jeg det til fulde. Det kan nemlig aldrig være forsvarligt at sætte sin etiske mekanisme i gang på bekostning af nogle få procent. Så skulle man i virkeligheden hellere med en omskrivning af et aktuelt Gustav Wied-citat have sagt: Nu beder jeg Dem, hr. Thestrup — og dermed holdt sig fra halve løsninger, som man alligevel ikke ville søge at følge op.

I den socialdemokratiske gruppe gør der sig flere opfattelser gældende, men det er mit håb, at det alligevel i den kommende folketingsssamling vil lykkes at nå frem til et resultat, som er både mere rimeligt og mere konsekvent end den gældende lov. Her er et problem, som stærkere og stærkere trænger sig på. Vi kan simpelt hen ikke være bekendt ikke at finde en løsning på det, en løsning, som kan være tilfredsstillende også for dem, hvis problem det egentlig er.

Formanden: Jeg gør stiltfærdigt opmærksom på, at ved første behandling skal man fortrinsvis beskæftige sig med de principielle synspunkter om det forslag, der er på dagsordenen.

Thestrup: Flertallet af det konservative folkepartis medlemmer kan ikke medvirke til dette lovforslag. For 2 år siden gennemførte vi en lov om svangerskabsafbrydelse, der var en meget betydelig liberalisering. Efter denne lov kan en kvinde, der er fyldt 38 år, og en kvinde, der har født 4 børn, som bor hos hende og er under 18 år, uden særlig tilladelse få deres svangerskab afbrudt. Efter tilladelse kan kvinder få svangerskabet afbrudt, når svangerskabet eller fødslen vil medføre fare for forringelse af kvindens helbred, når graviditeten skyldes en kønsrihedsforbrydelse, når der er fare for, at barnet vil få en alvorlig fysisk eller psykisk lidelse, når kvinden på grund af